

ГРОМАДСЬКІ ДИСКУСІЇ НАВКОЛО ДИПЛОМАТИЧНОЇ МІСІЇ ГРЕКО–КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ НА ПОЧАТКУ 20–х рр. ХХ ст.

ІГОР ГНИП,

здобувач Інституту історії України НАН України, м. Івано-Франківськ

У статті розглядається перебіг дипломатичної місії греко-католицької церкви на Заході в міжвоєнний період. На основі аналізу тогочасної галицької періодичної преси автор з'ясовує позицію української та польської громадськості щодо діяльності А. Шептицького в напрямку захисту прав українських галичан у межах Польської держави, а також її вплив на подальші українсько-польські відносини.

Ключові слова: дипломатична місія, Греко-католицька церква, періодична преса, Східна Галичина, Ватикан.

Постановка проблеми та аналіз досліджень і публікацій, у яких започатковано її вирішення. Закінчення Першої світової війни поклало початок будівництва нової системи міжнародного устрою в Європі. Війна стала каталізатором багатьох національних рухів. Однак попри появу на європейській карті низки нових національних держав, українцям знову загрожувало роз'єднання по різні кордони. У цей час усі національно-свідомі українські сили докладали максимум зусиль, щоб урегулювати ситуацію, привернути увагу світу до проблеми українців. Не зважаючи на те, що провідну роль у зазначеному процесі відіграла греко-католицька церква (ГКЦ), сучасні дослідження часто оминають проблему участі цієї релігійної організації в українській дипломатії міжвоєнного періоду. Лише найважливіші напрями відносин ГКЦ та Ватикану у справі подальшої долі українців відображені в наукових працях Л. Гентош та І. Хоми [1].

Ця історіографічна прогалина зумовила потребу розглянути хоча б деякі аспекти окресленої проблеми в окремій публікації. **Метою** статті є відтворення перебігу діяльності дипломатичної місії ГКЦ на поч. 20-х рр. ХХ ст. та з'ясування позиції української та польської громадськості щодо діяльності її керівництва в напрямку захисту прав українських галичан у межах Польської держави. Досягнення поставленої мети стало можливим лише завдяки порівняльному аналізу матеріалу галицької преси та даних українських та польських архівів.

Виклад основного матеріалу. Згідно з постановою Ради послів Антанти від 25 червня 1919 р., новоутворена Польська держава була уповноважена на "тимчасову окупацію" Східної Галичини по р. Збруч. Цим документом передбачалося, що доля галицьких земель буде вирішена в подальшому силою міжнародних договорів [2, арк. 8]. Таке рішення світової конференції викликало хвилю обурення серед української інтелігенції регіону. У цій ситуації глава ГКЦ А. Шептицький намагався використати свій авторитет у світі для захисту "права українського народу на власну державу" [3, с. 13]. Національний характер греко-като-

лицької церкви (ГКЦ) визначився ще в роки українських політичних змагань 1917-1919 рр. Підтвердженням цього слугує хоча б аналіз особистого складу Української галицької армії (УГА). У її лавах воювали 92 священники, які виконували функції польових духівників, та 130 молодих юнаків, які були богословами або стали ними в повоєнні роки [4, с. 81-86]. Присутність духовенства в рядах УГА повною мірою відображала ставлення керівництва ГКЦ до питання "української незалежності". Доля Галичини остаточно ще не була вирішена. Уряд ЗУНР на чолі з Є. Петрушевичем перебував в еміграції. Намагаючись змінити ситуацію, А. Шептицький у листопаді 1920 р. поїхав до Відня на зустріч із членами українського уряду. За їхніми наполяганнями митрополит погодився ініціювати дипломатичну кампанію в багатьох західних столицях, не компрометуючи, однак, при цьому своєї ролі як релігійного провідника.

Наступним пунктом його призначення став Ватикан, де глава ГКЦ звернувся з проханням до Бенедикта XV про матеріальну й дипломатичну допомогу. У Римі митрополит зустрічався з різними дипломатичними представниками. Йому вдалося організувати постачання матеріальної допомоги малозабезпеченим у Галичині. Тримісячне перебування у Ватикані не минуло марно: папа наділів А. Шептицького правами дипломатичного представника Апостольської столиці на три роки [5, с. 12].

Перші кроки А. Шептицького не лише як релігійного, а національного представника постійно наражалися на спротив окремих кіл польської влади. До Ватикану прибув польський архієпископ А. Сапега, який представив "польське бачення" української проблеми. Представник польського єпископату намагався переконати папський престол у спроможності Польщі захистити й просувати інтереси католицької церкви в Східній Європі на тому ж рівні, що й колишні Австро-Угорщина. Водночас від Апостольської столиці Польська держава чекала на підтримку в питанні статусу галицьких земель та проблемі протистояння польській владі ГКЦ. Польський посол у Ватикані В. Скинський нео-

дноразово зверталася до державного секретаря Ватикану кардинала П. Гаспарі за проханням вплинути на греко-католицьке духовенство й заборонити йому антипольську діяльність [6, к. 91-92].

Дипломатичні намагання обох сторін активно обговорювалися в тогочасній пресі, їхні оцінки були досить полярними й значною мірою залежали від політичних переконань авторів статей. Відповідно до численних публікацій, залишивши Ватикан, А. Шептицький зосередив свою діяльність на візитації греко-католицьких парафій за кордоном. Українські кола вважали, що таким чином митрополит намагався "притупити польську дипломатичну пресію на ватиканські кола, яка з кожним місяцем праці митрополита за кордоном збільшувалася" [5, с. 14]. Серед польської інтелігенції дії А. Шептицького розцінювалися скоріше як спроби заручитися підтримкою світової громадськості.

Папа Бенедикт XV для реальної оцінки ситуації запрошував до діалогу інших можливих свідків подій на Галичині. Так, 22 лютого 1920 р. він прийняв на приватній аудієнції радника української надзвичайної дипломатичної місії о. Бонна, представника української місії для військовополонених в Італії К. Парфановича та співробітника українського посольства в Італії Н. Онацьку. За свідченнями останньої, папа цікавився ситуацією в Східній Галичині, розпитував о. Бонна про митрополита А. Шептицького та польські зловживання проти українців-галичан [7, с. 60].

Особливе занепокоєння польської влади викликала позиція Апостольського візитатора для українців о. Дженоккі. Його діяльність, а зокрема зміст донесень, опинилася в центрі дипломатичного скандалу, що вилився на сторінки преси. Папа Бенедикт XV писав про завдання місії візитатора у своєму посланні до митрополита А. Шептицького від 24 лютого 1921 р., підкреслюючи, що послав свого представника, який від імені Римської столиці принесе слово радості та надасть гуманітарну допомогу "нещасній людності". Папа також зазначав, що через несприятливі обставини Апостольський візитор о. Дженоккі не зміг виїхати до українців, але в його донесеннях Апостольський престол знайшов не тільки підтвердження мучеництва "цього благородного народу", але й утішні відомості про те, що в час переслідувань за віру, особливо духовенства, дуже мало було тих, котрі піддалися, відступили [8, арк. 3]. Це послання понтифіка було негативно сприйняте польським урядом, кліром та засобами масової інформації. Ще перед його публікацією в Польщі о. Дженоккі, прогнозуючи реакцію поляків, у листі до Е. Бенедетті від 20 березня 1920 р. написав, що він остерігав листом державного секретаря Ватикану П. Гаспарі щодо існування "дипломатичної небезпеки" через часті доручення, які даються йому, Апостольському візитаторові, на користь "русинів" Галичини та через слова папи в посланні до митрополита А. Шептицького [9, с. 325]. Передбачення о. Дженоккі справдилися. Коли в українській і закордонній пресі з'явився лист папи до глави ГКЦ, він викликав хвилю незадоволення серед польської громадськості. Низка публікацій у польських періодичних виданнях була відкрито спрямована проти Римського престолу. О. Дженоккі також став мішенню нападок польської преси, яка звинувачувала його в проукраїнських симпатіях і ворожому ставленні до поляків [10].

Цікавими були погляди Апостольського візитатора на вирішення подальшої долі Східної Галичини. Оцінюючи стан справ, о. Дженоккі вважав, що Галичина стане другою Верхньою Сілезією і "зазнає ще більшої кризи: галицька нафта не менш цінна від сілезького заліза" [11, с. 129]. Позиція країн Антанти в цьому пи-

танні, на думку візитатора, така: Франція підтримує Польщу, Італія - ні; Великобританія поки що не визначилася, але, коли буде впевнена у вигідності своїх зовнішньо-торговельних операцій, припинить цікавитися Галичиною, і, врешті-решт, перемогу одержить знову Франція. Отець Дженоккі був поінформований про те, що галицьке питання буде розглядатися Лігою Націй і хотів, щоб це сталося якнайшвидше, бо, як він пише, "страждають і помирають тисячі русинів" [там само]. Апостольський візитор о. Дженоккі ступив на галицьку землю лише в березні 1923 р. Узагалі, упродовж усього 1921 р. у Ватикані відчувався брак української дипломатичної присутності, яку А. Шептицький не зміг подолати.

З Риму митрополит виїхав до Франції, а після короткого перебування в Парижі - до Женеви, де відбувалися наради Міжнародного Червоного хреста. Основною метою цього візиту А. Шептицького було отримання матеріальної допомоги українським сиротам. Далі, уже в Бельгії та Голландії він узяв участь у близько сорока конференціях із представниками різних гуманітарних товариств, де також збирав пожертви, зокрема на розвиток Духовної семінарії у Львові. В Англії митрополит здійснив низку візитів у дипломатичних та благодійних справах, зустрівся з прем'єром Д. Ллойдом Джорджем [4, с. 14].

1 серпня 1921 р. А. Шептицький прибув до Канади, де, як повідомляла газета "Триб'юн", він намагався "переконати українців про велику потребу в допомозі для Галичини, особливо для сиріт" [12]. 9 серпня 1921 р. на сторінках одного із чеських видань з'явився меморандум української політичної еліти "Переслідування Греко-католицької церкви в Східній Галичині", написаний, як зазначалося, на підставі документів уряду ЗУНР. У меморандумі перелічувалися всі претензії до польської влади - приклади утиску української церкви в Польській державі. При цьому наголошувалося, що "греко-католицький обряд і греко-католицька церква створюють міцний бар'єр супроти колонізації Східної Галичини, тому поляки намагаються знищити вплив греко-католицької церкви на населення" [13, к. 28-29]. Значний масив поданого матеріалу стосувався обмеження діяльності митрополита А. Шептицького.

У відповідь на передруковану в багатьох країнах світу публікацію польська влада доручила організувати розслідування за фактами, описаними в меморандумі. Його висновки були направлені до міністерства закордонних справ II Речі Посполитої для використання на засіданні Ліги Націй. Поляки намагалися спростувати закиди українців напередодні остаточного вирішення долі земель Східної Галичини. Більшість розглянутих фактів були заперечені на підставі свідчень очевидців та окремих документів, зокрема в справі переслідування митрополита ГКЦ. Факт масової примусової передачі українських церков на Холмщині та Підляшші до римо-католицької церкви вважався таким, що "невідомий владі" [14, к. 155-158].

17 листопада 1921 р. відбулася аудієнція А. Шептицького в держсекретаря США Ч. Г'юза. В українській дипломатичній місії митрополит заявив: "Як довго служать мені сили, я вважаю своїм обов'язком помагати нашому народові і церкві" [5, с. 30]. У квітні-серпні 1922 р. А. Шептицький побував у Бразилії та Аргентині, а в серпні знову повернувся до США.

Повернувшись до Європи, А. Шептицький декілька разів зустрівся з папою Пієм XI. Під час аудієнції папа дав чітко зрозуміти, що Апостольська столиця не зацікавлена в загостренні конфлікту між греко-католицьким духовенством та польською владою, а тим самим із польською римо-католицькою церквою. Державний

секретар Ватикану кардинал П. Гаспаррі в розмові з послом В. Скішинським на початку грудня 1921 р. заявив, що він готовий тиснути на ГКЦ, аби вона змирилася з реаліями, що склалася, і толерантно ставилася до Польської держави. Тоді ж кардинал просив посла повідомити, які умови польська сторона готова запропонувати українцям у Польщі, аби мати більше аргументів при спілкуванні з їхніми представниками [15, к. 91-92].

Польський посол взявся за організацію компанії дискредитації особи та діяльності А. Шептицького. Він звернувся до міністра закордонних справ із проханням надати йому конкретні приклади: цифри, дати, свідчення, які б характеризували політичну діяльність митрополита. На основі цих даних, посол написав і подав 6 жовтня 1921 р. в Державний секретаріат Апостольської столиці багатосторінкову доповідну записку, у якій акцентував увагу на політичній активності А. Шептицького на користь українського руху в Галичині, його негативному, ворожому ставленні до Польщі й уряду. У записці наголошувалося, що діяльність глави ГКЦ є серйозною перешкодою на шляху припинення українсько-польського протистояння в Східній Галичині [9, с. 374].

Акція, спрямована на викриття "політизації ГКЦ", була широко розгорнута в пресі. Упродовж усієї подорожі митрополита у сторінках галицьких періодичних видань систематично підкреслювалося, що його діяльність за кордоном спрямована насамперед на те, щоб допомогати урядам ЗУНР. Цієї ж думки дотримувалася польська громадськість. Так, у "Газеті Варшавській" зазначалося: "Політичний характер останньої подорожі митрополита не підлягає сумніву. Не чужою була йому, напевне, під час побуту в Женеві праця тих кіл... які постійно закидають Польщі безпідставні звинувачення" [16].

Ці припущення остаточно підтвердилися після підписання А. Шептицьким, Й. Коциловським та Г. Хомишиним у листопаді 1922 р. спільно з українськими громадськими діячами звернення "До всього культурного світу" з нагоди четвертої річичної захоплення Галичини Польщею. Автори рішуче засуджували "українську політику" польської влади, відзначаючи, що "перед українським народом стоїть страшне марево позбавлення усіх прав людини і нації на своїй власній землі" [17]. У відповідь на запитання станіславського воеводи Е. Юристовського, чи не підписав Г. Хомишин, відомий своєю аполітичністю, цей документ під тиском, єпископ відповів: "Я дозволив собі підписати вищезгадане звернення, бо не міг дозволити собі його не підписати" [18, с. 49-50]. Послання було розтиражоване українською галицькою пресою.

Під час засідання Ради амбасадорів з питання східногалицького регіону митрополит перебував у Парижі. Напередодні доленосного рішення глава ГКЦ зустрівся з президентом Франції Пуанкаре. Під час розмови, за свідченням самого митрополита у листі до о. Л. Березовського, він повідомив "про утиск, безправ'я, колонізацію, сказав, що наряд не прийме ніколи панування поляків, що це буде зародком вічного неспокою" [4, с. 16]. Однак у відповідь А. Шептицькому дали зрозуміти, що справа вже вирішена. 15 березня 1923 р. Східна Галичина остаточно відійшла до Польщі. Із цього приводу, передбачаючи реакцію українського населення Східної Галичини, Станіславський єпископ Г. Хомишин у листі до голови Українського християнського союзу (УХС) О. Барвінського від 7 квітня 1923 р. писав: "Не треба попадати у зневіру або голосити сентиментальні нарікання, але взятися треба до позитивної праці в ім'я ідеї Христової. Лишень в тім можемо сподіватися перемоги" [19, с. 158].

У 1922-1923 рр. ГКЦ та її українізація під егідою А. Шептицького стала основною проблемою вивчення польської поліції. За звітами останньої, у цьому процесові - такому "шкідливому для польської справи" - "Апостольська столиця не надавала жодних розпоряджень, жодної згоди, і, взагалі, про акцію [українізації - Авт.] немає жодної інформації". Водночас представники поліційних служб висловлювали побоювання, що деякі українці вважають акцію українізації відомою Риму: "Митрополит Шептицький утаємничив до певного ступеня попереднього папу". Але навіть вони виключають можливість відкритої підтримки Римом намагань лави ГКЦ. "З іншої сторони, - зазначалося у звіті від 21 березня 1922 р., - окремі українці переконані, що "Апостольська столиця не чинила б у цьому напрямку жодних перешкод, оскільки акція передбачає лише заміну староцерковної мови українською, а не цілковите розірвання з Римом". Оцінивши діяльність А. Шептицького в цьому напрямі, польська поліція прийшла до висновків: "Акція в напрямі українізації церкви може мати з політичного погляду надзвичайно важливе значення. Впровадження української мови до церковних обрядів має характер націоналізації, а тим самим може вплинути на зміцнення і встановлення українізму, так, що церква буде вже не греко-католицького обряду, а українською церквою та стане для українського населення головним національним чинником" [20, к. 215-219]. Пильно стежачи за поїздкою глави ГКЦ, видання "Польське слово" окреслило діяльність митрополита як "сепаратиську", спрямовану на організацію "національної церкви" [21].

22 серпня 1923 р. митрополит вирушив із Відня до Львова. На станції Дядюловце (Польща) його вагон під конвоєм відправили до Познані. Із цього приводу у віденському "Українському прапорі" писали: "Що дало привід для переслідування Князя нашої церкви? Ці причини: бажання знищення унії, яка має національний, український характер. Але є ще щось більше, що змусило Польщу навіть тяжко хорого митрополита ізолювати від своїх вірних: се визначна роль митрополита в українському національному житті" [22]. Чутки про "арешт глави ГКЦ" викликали широкий резонанс серед української громадськості. Галичиною прокотилася хвиля протестів: мітинги, організовані збори, статті на захист тощо.

На кінець серпня дискусія навколо дипломатичної місії А. Шептицького та його затримання в Польщі досягла піку. Ця тема займала центральне місце на шпальтах українських та польських видань регіону. Польська преса націоналістичного спрямування вимагала "отримання офіційних гарантій від А. Шептицького лояльності до Польщі". "А справа руського уряду, - підкреслювалося в "Польському слові", - буде урегульована не з "українськими провідниками", а безпосередньо з руською людністю і винятково для упорядкування внутрішніх відносин у Польщі" [23].

Речники польської влади заперечували факт офіційного арешту А. Шептицького. На підтвердження цієї версії в польських виданнях широко висвітлювалася зустріч глави ГКЦ з президентом Польщі, що відбулася 3 жовтня 1923 р. Кореспонденти "Варшавської газети" зазначали, що на аудієнції у С. Войцеховського митрополит виразив своє ставлення до Польської держави: він закликав "віддати цісареві цісареві, а боже Богу; немає влади, яка не походить від Бога" [24, арк. 34]. А. Шептицький стверджував, що для "добра вірної йому архієпархії буде старатися діяти з порозумінням з державною владою" [25, арк. 4].

Для заспокоєння обурення фактом затримання митрополита в Галичині до Львова був змушений тер-

міново виїхати єпископ Й. Коциловський [23]. Опозиційна до уряду польська преса висловлювала думку, що лише повернення митрополита до своїх парафій зможе запобігти публічним виступам. Тому, вступаючи у дискусію з проурядовими виданнями, її автори радили президенту прискорити процес від'їзду А. Шептицького до Східної Галичини [24, арк. 26]. "Польське слово", критикуючи таку позицію, закликало реально оцінити можливість подальшої праці митрополита, яка, на їхню думку, містить у собі значно більшу майбутню небезпеку, ніж кілька незадоволених заворушень. "Радує, що митрополит пообіцяв не використовувати ситуацію, що склалася, на шкоду державі. Але де гарантії...", - передають занепокоєння окремої групи польської громадськості автори цього періодичного видання [25].

5 жовтня А. Шептицький повернувся до Львова. Галицький тижневик "Український голос" припускав наявність тиску на польський уряд з боку папи в цій справі: "Така позиція вказує, що Ватикан починає звертати з попередньої дороги і більш прихильно ставитися до нашої церкви". Крім того, у статті зазначалося, що якби Апостольська столиця посприяла поверненню ГКЦ її храмівих споруд, то тоді "і український народ ставитиметься до Риму з повною довірою і любов'ю" [20, к. 264].

Висновки

З 1923 р. розпочинається новий етап розвитку відносин ГКЦ та польської влади. Величезний вплив цієї церковної організації на українське населення Галичини був належно оцінений у Варшаві. Унаслідок необхідності швидкої інтеграції східногалицького українського суспільства до польської держави виникла потреба у співпраці з керівництвом ГКЦ. Адже церква була здатна прискорити цей процес. У свою чергу, греко-католицький єпископат за нових політичних обставин був зацікавлений у конструктивних відносинах із державною адміністрацією, без згоди і підтримки якої церкві було б важче зберегти й зміцнювати свої позиції серед галицької пастви.

"Держави приходять і йдуть у небуття, а церква лишається", - цей принцип визначав усю подальшу політику ГКЦ. Одним із найпростіших і найреальніших способів налагодження відносин між церквою і владою було прийняття державною адміністрацією Польщі на себе фінансових зобов'язань із субсидування греко-католицького духовенства. Фактично з моменту отримання такої субсидії від польської влади кожен греко-католицький священник, незалежно від його політичних переконань, де-факто визнавав легітимність приналежності Східної Галичини до Польщі, а також законність заміни австрійського управління Галичини польським [26, с. 111].

Дипломатична місія ГКЦ на початку ХХ ст. хоча й не досягла своєї основної мети - втілення ідеї української незалежності за підтримки світових держав, од-

нак вона сприяла зацікавленню світової громадськості питанням становища українського населення Східної Галичини, наслідком чого стало започаткування українсько-польського діалогу в межах Польської держави. Аналіз дискусії на сторінках тогочасної періодичної преси навколо дипломатичних намагань А. Шептицького вказує на неоднорідність оцінок у польському та українському середовищі українського питання, що уможливило подальші переговори між ГКЦ та польським урядом.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Гентош Л. Ватикан і виклик модерності / Л. Гентош. - Львів, 2006. - 455 с.; Хома І. о. Апостольський Престіл і Україна 1919-1922 / о. І. Хома // *Relationes diplomaticae inter S. Sedem et Republicam Popularem Ucrainae annis 1919-1922*. - Рим, 1987. - С. 98-134.
2. Центральний державний історичний архів у м. Львові (далі - ЦДІАЛ). - Ф. 451. - Оп. 1. - Спр. 253. - 122 арк.
3. Перевезій В. Греко-католицька церква в 20-30-х рр. ХХ ст. / В. Перевезій. - К., 1998. - 48 с.
4. Лебедович І. Польові духовники УГА / І. Лебедович. - Вінніпер, 1963. - 327 с.
5. Марунчак М. Митрополит А. Шептицький на Заході в 1920-1923 рр. / М. Марунчак. - Вінніпер, Едмонтон, 1981. - 147 с.
6. *Archiwum Akt Nowych* (далі - ААН). - *Z. MWR i OP, sygn.* 458, 230 к.
7. Онацький Є. По похилій площині. Записки журналіста і дипломата / Є. Онацький. - Мюнхен, 1969. - Ч. II. - 213 с.
8. ЦДІАЛ. - Ф. 358. - Оп. 1. - Спр. 104. - 127 арк.
9. Гентош Л. Ватикан і виклик модерності / Л. Гентош. - Львів, 2006. - 455 с.
10. *Kurier Codzienny*. - 1921. - 1 czerwca.
11. Хома І. о. Апостольський Престіл і Україна 1919-1922 / о. І. Хома // *Relationes diplomaticae inter S. Sedem et Republicam Popularem Ucrainae annis 1919-1922*. - Рим, 1987. - С. 98-134.
12. *International Herald Tribune*. - 1921. - 1 August.
13. ААН. - *Z. MWR i OP, sygn.* 928, 60 к.
14. Там само. - *Sygn.* 414, 30 к.
15. Там само. - *Sygn.* 458, 230 к.
16. *Gazeta Warszawska*. - 1922. - 13 sierpnia.
17. Свобода. - 1922. - 8 листопада.
18. Єгрешій О. Єпископ Григорій Хомишин: портрет релігійно-церковного і громадсько-політичного діяча / О. Єгрешій. - Івано-Франківськ, 2006. - 166 с.
19. Андрухів І. Станіславська (Івано-Франківська) єпархія Греко-католицької церкви крізь призму століть: історико-релігійний аспект / І. Андрухів, О. Лисенко, І. Пилипів. - Івано-Франківськ, 2010. - 499 с.
20. ААН. - *Z. MWR i OP, sygn.* 414, 30 к.
21. *Slowo Polskie*. - 1922. - 2 kwietnia.
22. Український прапор. - 1923. - 1 вересня.
23. *Slowo Polskie*. - 1923. - 31 sierpnia.
24. ЦДІАЛ. - Ф. 358. - Спр. 32. - 176 арк.
25. *Slowo Polskie*. - 1923. - 3 wszesnia.
26. Федевич К. Галицькі українці у Польщі 1920-1939 рр. / К. Федевич. - Київ, 2009. - 280 с.

І. Гнуп

PUBLIC DISCUSSION ROUND DIPLOMATIC MISSION OF THE FROM BEGINNING 20TH XX

In the article motion of diplomatic mission of the Greek Catholic church is examined in the west in an intermilitary period. On the basis of analysis of the of that time Galicia press an author finds out position of Ukrainian and Polish public in relation to activity of A. Shepticki in direction of protection of rights for Ukrainian of Galicia in the Polish state, and also its influence on subsequent Ukrainian-Polish relations.

Key words: *diplomatic mission, Greek Catholic church, periodic press, East Galicia, Vatican.*